

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: I. B.**, zastoupen JUDr. Alicí Klimešovou, advokátkou, se sídlem J. Wericha 3/400, Havířov - Město, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 8. 2005, č. j. 63 Az 67/2005 - 16,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Alici Klimešové, **se přiznává** odměna v částce 2856 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 17. 5. 2005, č. j. OAM - 904/VL - 20 - 12 - 2005, byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1990 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce nepožádal o udělení azylu bezprostředně po vstupu na území České republiky, ale až poté, kdy mu bylo uděleno správní vyhoštění z tohoto území.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu výroku a namítl porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále namítl absenci výroku o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu a absenci výroku o nevztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona v napadeném rozhodnutí. Uvedl, že z Ukrajiny odjel, aby vydělal na zaplacení dluhu, neboť prohrál v kasinu 20 000 USD. Aby dluh zaplatil, vypůjčil si peníze od mafie s tím, že dluh uhradí do dvou let. Dluh byl mafii vymáhán dříve a bylo mu vyhrožováno. Obává se návratu do rodné země před splacením dluhu, protože má strach, že by byl mafii zabit. Žalobce navrhl, aby soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Ostravě ze dne 26. 8. 2005, č. j. 63 Az 67/2005 - 16, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že se ztotožňuje se závěrem správního orgánu, jenž žádost o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, neboť důvodem žádosti o udělení azylu je snaha vyhnout se hrozícímu vyhoštění z území České republiky.

Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 10. 10. 2005 kasační stížnost. Současně požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti a o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a zjistil, že kasační stížnost je podána včas. Stěžovateli byl rozsudek krajského soudu doručen dne 6. 10. 2005, kasační stížnost byla podána osobně u Krajského soudu v Ostravě 10. 10. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátkou, jenž mu byla ustanovena k jeho žádosti usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 6. 2006, č. j. 63 Az 67/2005 - 40.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ostravě. Odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti, jež byla k výzvě soudu č. j. 63 Az 67/2005 - 44 ze dne 9. 8. 2005 doplněna ustanovenou zástupkyní, výslovně uplatnil stížnostní důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel stejně jako v žalobě uvádí, že zemi původu opustil kvůli obavám o vlastní život a zdraví a chtěl žít v bezpečné zemi. Domnívá se, že mu vzhledem k uvedenému svědčí některý ze zákonných důvodů pro udělení azylu. Krajskému soudu vytýká, že se s ohledem na osobní situaci stěžovatele dostatečně nevypořádal s otázkou, zda v daném případě byly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu, a dále namítá vadu řízení a nezákonnost rozhodnutí. Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc

vrátit k dalšímu řízení. Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, což odůvodnil obavami z vážného ohrožení života po návratu do země původu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel výslovně uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se výrokem napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Ostravě právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud správně vyšel z toho, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, takže žalovaný správně jeho žádost o azyl zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. S námitkami stěžovatele se krajský soud náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti dále konstatuje, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu nelze považovat za rozhodnutí o neudělení azylu ve smyslu § 28 tohoto zákona. Za takové lze považovat pouze rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra rozhodne o neudělení azylu pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 téhož zákona po věcném posouzení důvodů tvrzených žadatelem o azyl, a pouze v tomto případě v rozhodnutí uvede, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Z tohoto důvodu neshledal Nejvyšší správní soud v postupu žalovaného v daném případě žádné pochybení a ani krajskému soudu nelze vytýkat, že se otázkou splnění podmínek pro udělení azylu řádně

ve svém rozsudku nezabýval, neboť v případě zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné by bylo rozhodování podle citovaných ustanovení zákona o azylu nadbytečné.

Ostatně stěžovatelem uváděné problémy v zemi původu, pro které z Ukrajiny odejel, tj. obavy z jednání soukromých osob – mafie, kdy nebyl schopen splatit dluh a bylo mu vyhrožováno, nejsou důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory, a nejsou proto důvodem pro udělení azylu.

Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému uzavírá, že byla-li žádost o azyl podána až při hrozbě vyhoštění z území České republiky a tato žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná v souladu s ustanovením § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, nemohou před soudem obstát námitky nesprávného posouzení skutkového stavu věci vztahující se k důvodům udělení azylu.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo vydání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Ostravě napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Rovněž nebyly shledány důvodnými námitky stěžovatele o tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byla usnesením Krajského soudu v Ostravě č. j. 63 Az 67/2005 - 40 ze dne 16. 6. 2006 pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni náleží v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 9. 2006, odměna za jeden úkon ve výši 2100 Kč spočívající v písemném podání soudu ve věci doplnění kasační stížnosti, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky, tj. 1 x 300 Kč za jeden úkon podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem tedy 2400 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna

z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 456 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů řízení v celkové výši 2856 Kč. Požadovaná odměna za jeden úkon spočívající v přípravě a převzetí zastoupení nebyla přiznána, neboť podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu by odměna za převzetí a přípravu zastoupení náležela za splnění podmínky, že se uskutečnila první porada s klientem, přičemž uskutečnění této porady ustanovená advokátka netvrdí. Rovněž tak nebyla přiznána náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 1 advokátního tarifu), jež představuje cestovní výdaje související s použitím osobního automobilu ustanovené advokátky za cestu z Havířova do Ostravy a zpět z důvodu nahlédnutí do spisu a náhrada za promeškaný čas (§ 14 advokátního tarifu) v souvislosti s cestou do Ostravy, protože uvedené náhrady lze přiznat pouze tehdy, pokud mají souvislost s poskytnutým úkonem právní služby. Nahlédnutí do spisu přitom takovýmto úkonem není, jak sama advokátka připouští.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu